

JaS nakladatelství, s. r. o., Brichtova 819/8, 152 00 Praha 5, www.jasknihy.cz

Kateřina Hejlová

Fucking, loving Ireland. Až vyrostu, chci být Ir!

Píše se léto 2005. Tři studenti: Karolína, její přítel Marek a jeho mladší bratr Ondřej vyrážejí do irského Dublinu za prací. Na zelený ostrov přilétají s jasnou vizí: zdokonalit se v angličtině a trochu si přes léto přivydělat. Toho času je irský pracovní trh cizincům otevřený. Minimální mzda je zde vysoká. Najít si sezónní práci by tedy teoreticky neměl být problém. Jakmile však vykoučíte do vlhkých dublinských ulic, rychle pochopíte, že realita může někdy mít příchuť deště, šmíru a majonézy, ale dokud se neztratí humor, vše se s nadhledem překoná. A že zamilovat si něco, co zdánlivě nenávidíte, je snazší, než by jeden myslel. Nelehké začátky přinášejí veselé konce!

Pevná vazba, formát 115×185 mm, 168 stran, cca 199 Kč

ISBN 978-80-87654-09-5

EAN 9788087654095

KATEŘINA HEJLOVÁ

(provdaná ŠÍPKOVÁ)

(*1984)

Narodila se v Litoměřicích. Je absolventkou Literární akademie Josefa Škvoreckého v Praze. Píše od dětství a má na svém kontě i několik překladů. Publikovala povídky ve sbornících tvůrčí skupiny Hlava nehlava: Zuby nehty (2007) – povídka Poslední metro, Tisíc jizev (2008) – povídka Trojná bohyně, Ruce vzhůru (2009) – povídka Vražda v lodní kajutě, Nahoře bez..., a dole taky (2010) – povídka Vraž ho tam a Noční můry nespí (2011) – povídky Za zrcadlem a Aqua Mala. Vydala několik knih pod pseudonymem Katty Joyce – Angelina Jolie & Brad Pitt: Společný příběh (2009), Zabijte je všechny! (2010), Hugh Laurie: Nespokojený melancholik (2010). V roce 2011 vydala novelu Fimbul, tentokrát už pod vlastním jménem. Vdala se, vrátila se s manželem z několikaletého pobytu v zahraničí (Irsko, Anglie) do Čech a v prosinci 2012 se jí narodila dcera Alžběta. Nadále bude psát knížky pod svým dívčím jménem.

UKÁZKA

Už týden jsme nedělali nic jiného, než běhali sem a tam mezi davy spěchajících turistů a laxně kráčejších Irů a hledali práci. Množství nalítaných kilometrů by bohatě stačilo na ultramaraton. Díky bohu, že Markova krosna konečně dorazila a mohl si aspoň převléct zpotené tričko. Rozdávali jsme jeden životopis za druhým a pořád dokola mleli tutéž frázi: „Hello, I´d like to ask you for a job.“ Huby už jsme měli tak ošoupané, že jsme konverzaci mezi sebou zredukovali na nezbytné minimum. A nervstvo natolik na pochodu, že od rozchodu či bratrovraždy nás dělil maximálně jeden culící se Číňan, který se dušoval, že naše životopisy OF COURSE předá svému nadřízenému. Pfff.

Odkdy se sakra všichni rozhodli pracovat? Copak se tady nenajde ani jediná socka, která si spočítala, že místo makání raději trochu pumpne státní kasu? Očividně ne. Poptávka po práci několikanásobně
Kontakt: PhDr. Jana Semelková, 731 150 930, semelkova.jana@seznam.cz, jas.nakladatelstvi@seznam.cz
Distribuce: Euromedia Group (objednavky-vo@euromedia.cz); Nakladatelský servis (shop@nakladatelskyservis.cz); Kosmas (odbyt@kosmas.cz); Pavel Dobrovský – Beta (info@dobrovsky.cz)

převyšovala nabídku. Kapesné se nám dramaticky ztenčovalo a co nevidět nám hrozilo squatování v jednom z místních parků. A nebylo nám nic platné ani to, že je měli v Dublinu pěstěnější, než císařovna Sisi svoji hřívu. Bylo na čase přitvrdit. Tasit všechny zbraně. Naší záložní byl Ondřej. Jeho výřečnost, angličtina, arogance a dravé sebevědomí byly naším posledním trumfem. Byl schopný seznámit se prakticky kdekoli, kdykoli a s kýmkoli. Tak tedy do tanku v tank.

Vyslali jsme ho do české hospody Czech Inn, kterou jsme náhodou objevili při našich pochůzkách Dublinem, aby se nenápadně infiltroval do místní české menšiny a zjistil, jaké jsou naše reálné možnosti. Museli jsme však našlapovat po špičkách, aby to nevypadlo, že chceme někomu vyfouknout džob. Evidentně se tady totiž na práci vypisovaly pořadníky.

Ondřej se vrátil mokrý od hlavy až k patě, ale zářil jako lampion. Vypadalo to, že navzdory očekáváním pochodil.

„Lidi, vypadá to, že se na nás konečně usmálo štěstí,“ halekal už z chodby.

Aleluja.

„Tak povídej,“ vyzval ho nedočkavě Marek a hrnul se ke dveřím.

„Počkej,“ zašklebil se Ondra, naznačil, že už to déle nevydrží, a naklusal do koupelny. Marek za ním zabouchl dveře, které jeho bratr permanentně nechával dokořán, a posadil se ke mně na gauč.

„Jestli blafuje, tak ho zabiju,“ procedila jsem mezi zuby. Zнала jsem Ondru dost nato, abych si dělala předčasné naděje. Obvykle byl hrozně ‚nadchýňací‘ a měl dokonalou schopnost zblbnout všechny kolem sebe.

„Tentokrát to vyjde, uvidíš,“ ujišťoval mě Marek, ale já měla pocit, že přesvědčuje hlavně sám sebe.

„Co si jedl, ty prase?!“ houkl směrem ke koupelně.

„Ten Slovák mě pozval do Burger Kingu, přece jsem nemohl odmítnout.“

Nechápavě jsme se na sebe s Markem podívali. Slovák?

Ozvalo se spláchnutí. Dýchavičně se rozburácel ventilátor. Pak se konečně rozrazily dveře a Ondřej vrazil do obýváku.

„Tenhle tejdén máš službu ty, Ondro,“ udeřila jsem na něj, „takže doufám, žes to po sobě uklidil!“

Soužití s Ondřejem rozhodně nebyl žádný med. Ráno co ráno připálil tousty, takže požární alarm vzbudil půl čtvrti. Jídlo bez nadsázky vsakoval, takže co jsme si neurvali zavčasu, to do druhého dne nebylo. Zastával názor, že chopit se houbičky a jaru je na čase až ve chvíli, kdy dojde veškerý kuchyňský arsenál, včetně odměrek, stojánků na vajíčka a formiček na led. Koupelnu vyplavil zpravidla pětkrát do týdne a minimálně dvakrát týdně ucpal záchod. Postel nestlal, neb si do ní večer zase lehal, ponožky trousil po celém bytě a pral si je, až když salutovaly. Po bytě chodil povětšinou jen v trenýrkách a sedával zásadně tak, aby jeho mužská chlouba byla v co nejpohotovějším režimu.

Nejhorší na tom všem bylo, že to dělal zcela bezelstně a nevědomky. Když jsem mu taktně naznačila, že by se přede mnou nemusel tolik vystavovat, došel si do pokoje pro tričko. Zkoušeli jsme hory doly.

Buzerovala jsem ho já, duněl do něj Marek, spírali jsme duet. Marně.

Kontakt: PhDr. Jana Semelková, 731 150 930, semelkova.jana@seznam.cz, jas.nakladatelstvi@seznam.cz

Distribuce: Euromedia Group (objednavky-vo@euromedia.cz); Nakladatelský servis (shop@nakladatelskyservis.cz); Kosmas (odbyt@kosmas.cz); Pavel Dobrovský – Beta (info@dobrovsky.cz)

Nezbylo než zavést nástěnku; metodu prověřenou dlouhou tradicí. Na nástěnkáře povýšil Marek. Měl za úkol nejen rozdělovat příslušné povinnosti, ale dohlížet rovněž na to, aby byly řádně a v termínu plněny. Za tímto účelem měl dovoleno používat jakékoli metody hrubého násilí, mučení či vydírání. Bezvýhradně. Zdálo se, že to zabralo. Alespoň částečně. Nezřídka jsem si však pokládala otázku, jestli jsou ti dva vážně bratři. Buď u Ondry matka totálně zasklila výchovu, nebo ho v porodnici vyměnili. Jinak jsem si tu přírodní anomálii neuměla vysvětlit.

„Neboj, z té mísy bys mohla jíst,“ uklidňoval mě Ondřej a culil se jak penzista nad reklamním letákem.

„To snad radši ne. Hlavně, když bude čistá.“

„Tak už povídej!“ vyzval Ondru opětovně jeho bratr.

Nakonec z něj vypadlo, že do Czech Innu ani nedorazil. „Autobus vůbec nepřijel,“ ozřejmil.

„A dál?!“ dožadovala jsem se nějakých podnětnějších informací. Možná se mi to jen zdálo, ale měla jsme pocit, že Ondra začíná chytat irskou liknavost. Poslední dobou mu děsně trvalo, než se vymáčkli.

„No a při tom čekání na bus jsem se dal do řeči s nějakým Slovákem. Bydlí na jihu Dublinu a už půl roku pracuje pro nějakou síť rychlého občerstvení jménem Nine one one. Je to prý nebetyčná pakárna za minimální mzdu, ale na naše poměry se tam dá údajně docela slušně vydělat. To je celý.“